

1901-05-10

AFSENDER

Johan Rohde

MODTAGER

Emil Hannover

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

TRANSSKRIFTION

10 . V . 1901

Silkegade 13

K.

Kjæreste Ven.

Er vi da virkelig saa nær ved Venskabs Ragnarok, at en god gammel Ven ikke kan besøge sin Ven, uden at der skal ledes efter "Motiver"?

I de mange Aar, vi har kjendt hinanden, har jeg virkelig ikke mærket til nogen "Afsvaling"; og den eneste Forandring i mit Forhold til Dem, mener jeg er den, at dette i Tidens Løb kun er bleven noget fastere. — Vi kan maaske ikke være enige om alt imellem Himmel og Jord — men hvem kan det; om en god Portion og forhaabentlig den vigtigste er det stadig min Overbevisning, at vi ere enige.

[2]

Grunden til, at De ser mig sjældnere nu end tidligere, er den simple og sørgelige, at jeg er bleven ældre; og med Alderen følger en vis Stundesløshed; man synes intet, man har udrettet og bliver karrig med Tiden, om man dog ikke endnu kan naa at gøre noget. Min ældste og nærmeste Ven er Henrik Pontoppidan; i vore yngre Dage spiste vi daglig vor Middagsmad i forening og tilbragte saa gjerne til ringe Udbytte for vore Studier Resten af Dagen sammen, oftest en Del af Natten med, undertiden den hele. — Nu ses vi højst regnet en — én — Gang om Aaret. Men naar vi denne sjældne Gang opfrisker vore gamle Minder ved en Flaske Vin, kommer vi regelmæssigt til det Resultat, at vi stadig føler os mere og mere knyttet til hinanden —og det er ikke Vinens Skyld! Ja, De smiler maaske, men saadan er det nu.

EH_0113

Naar jeg — maaske lidt højtideligt
pr. Brev spurgte, om jeg kunde besøge Dem,
var det, fordi jeg mente, at den Begivenhed,
som De naturligvis imødeser med en vis
Spænding begge to, muligvis var saa nær
Forestaaende, at De helst ikke ønskede Aften-
besøg, medens De dog maaske ikke vilde være
kjed af at sige det til mig, om jeg kom
og ringede paa.

Men saa kommer jeg altsaa imorgenX — som
om jeg kom uden Anmeldelse.

med venlig Hilsen til Dem

Deres hengivne

Johan Rohde

XLørdag

10-V. 1961

Silkegade 13

II

Kjæreste Ven.

Er vi da virkelig saa nær ved Venkabets
Ragnarok, at en god gammel Ven ikke kan
besøge sin Ven, uden at der skal lides efter
Molins?

I de mange Aar, vi har gaaet hinanden, har
jeg virkelig ikke mærket til nogen "Apsvaling";
og den eneste Forandring i mit Forhold til
Dig, mener jeg er den, at dette i Tidens
Løb kun er blum noget fæstet. — Vi kan
maaske ikke uden enig om alt imellem
Himmel og Jord, — men hvem kan det; om
en god Forbøn og forhåbentlig den rigtige to
er det stadig om Overbevisning, at vi er
enige.

Grunden hi, at De se mig sjælsure i
end tidligere, & den simple & sørgelige, at
I er bleven alene, & med Alderen følger
en vis Stændighed; man synes intet, man
har udsat og bliver rask med Tiden, og
man I er ikke enden kan man at gøre noget.

Min eldste & nærmeste Ven, & Henrik Pontoppo-
dan; i vor yngre Dage spiste vi daglig
vor Middagsmat i Forening & tilbragte den
gjennem tre ringe Udsættelse for vor Studier Resten
af Dagen sammen, efter en Del af Natten
med, indtil den hele. - Nu ses vi højst
regnet en - en - Gang om Aaret. Men
naar vi den sjældne Gang opfører vore
gamle Minder ved en Flaske Vin, kommer
vi regelmæssigt til det Resultat, at vi stadig
føle os mere & mere enslystet hinanden
- & du & ikke Viniens Segel!

Ja, De smiler maade, men skaden er
det nu.

Nær i - maade lidt højtideligt
for Børn spurgte, om i kunde besige Dem,
om det, fordi i mente, at den Begivenhed,
som De naturligen imidlertid med en vis
Spænding begynde to, nemlig om saa var
formentlig, at De helst ikke ønskede at
besige, medens De dog maade vilde ven-
dige af at sige det til mig, om i
og vilgedes paa.

Men saa kommer i altsaa imorgen - som
om i som inden Aftenstunden.

Med venlig Hilsen til Dem Hustru
Dens hellige Jørgen Rønde

* Lørdag